

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 569/06
17.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Биљане Драгојевић и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Округног суда у Београду ГжI. 1479/05 од 26.8.2005. године, у седници одржаној 17.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж. I 1479/05 од 26.8.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П1-8/04 од 13.9.2004. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име отпремнине плати 445.806,00 динара, са каматом почев од 8.7.2002. године до исплате по стопи одређеној Законом о висини стопе затезне камате као и да се обавезе да на име стицања без основа због неисплаћивања јубиларне награде исплати тужиоцу 12.875,00 динара са каматом почев од 1.1.2001. године до исплате по стопи одређеној Законом о висини стопе затезне камате као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке одлучено је да је у преосталом делу тужилац повукао тужбу.

Пресудом Округног суда у Београду ГжI.1479/05 од 26.8.2005. године ставом првим изреке потврђена је пресуда Четвртог општинског суда у Београду П1.бр.8/04 од 13.9.2004. године, у ставу првом изреке и у том делу жалба туженог је одбијена као неоснована. Ставом другим изреке укинута је иста пресуда у ставу 2. изреке и у том делу списи предмета су враћени првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру овлашћења из члана 386.ЗПП-а ("Службени лист СФРЈ" бр. 4/77..."Службени лист СРЈ" бр. 3/02), који се у конкретном случају примењује на основу члана 491. став 1.ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП-а, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда из члана 14.тог става на чије постојање тужилац ревизијом указује, јер нижестепене пресуде садрже јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, изреке пресуда нису противречне разлозима и изведеним доказима а у побијаној пресуди оцењени су жалбени наводи који су од одлучног значаја.

Није основано ни истицање тужиоца у ревизији о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био радник туженог па се 29.3.2002. године обратио туженом захтевом за привремени одлазак у пензију уз исплату стимулативне отпремнине. Тужени је дана 12.4.2002. године донео решење о стимулативној отпремнини и истог дана решење о редовној отпремнини. Даном 12.7.2002. године директор тужене донео је решење о престанку радног односа тужиоца због престанка потребе за његовим радом са констатацијом да му радни однос престаје 8.7.2002. године те да му припада право на отпремнину на основу програма о решавању вишка запослених који је усвојен од стране управног одбора туженог, а на основу изјаве о прихватању опције 1 програма решавања вишка запослених. Наведено решење је коначно и правноснажно јер тужилац није покренуо спор пред надлежним судом. Даље је утврђено да је тужилац испунио услов 30 година непрекидног рада код туженог дана 1.1.2000. године, а тужба суду поднета је 30.12.2003. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3.ЗПП-а ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован.

Наиме, одредбом члана 122. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01, 73/01) прописано је да против одлуке којом је повређено право запосленог или када је запослени сазнао за повреду права, запослени или синдикат ако га запослени овласти, може да у року од 15 дана од дана достављања

одлуке, односно сазнања за повреду права покрене спор пред надлежним судом. Како тужилац у законом прописаном року није оспорио решење о престанку радног односа од 12.7.2002. године којим је утврђено да му престаје радни однос са 8.7.2002. године као и право на отпремнину, наведено решење постало коначно и правноснажно. Како је наведеним решењем између осталог одлучено и о праву тужиоца на исплату отпремнине, а тужилац га у законом прописаном року није оспорио, то је он протеклом наведеног рока преклудирао у праву да тражи исплату отпремнине у већем износу.

Правилан је закључак нижестепених судова да је захтев за потраживање тужиоца за исплату јубиларне награде за 30 година непрекидног рада које је стекао 1.1.2000. године, застарело. Тужилац је тужбу суду поднео 30.12.2003. године по истеку рока од 3 године, што потраживање чини застарелим, јер се у конкретном случају има применити одредба члана 123. Закона о раду којом је прописано да сва новчана потраживања из радног односа представљају оброчна давања и застаревају у року од 3 године од дана настанка обавезе. Стога тужилац неосновано ревизијом истиче да се јубиларна награда не може сматрати оброчним давањем.

На основу члана 393. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз